γομένος, μιλῶντας μὲ δυσκολία, τὰ προσβλητικὰ λόγια ποὺ εἶπατε χθὲς τὸ βράδυ, εἶνε ἀληθινά ;

Ὁ ντὲ Βιμπράκ χλώμασε τρομερὰ καὶ φαινόταν σὰν νὰ δίσταζε, στὴν ὑπερτάτη ἐκείνη στιγμή, ν' ἀπαντήση...

— Ἀπαντῆστε, ἐπέμεινε ὁ ἑτοιμοθάνατος. Ἡ τιμὴ τῆς συζύγου μου τὸ ἀπαιτεῖ.

Μιὰ ἀστραπὴ λύσσας πέρασε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ ντὲ Βιμπράκ καὶ ὁ ἄτιμος συκοφάντης, χωρὶς νὰ σεβαστῆ οὔτε τὸ θάνατο, εἶπε μὲ στριγγὴ φωνή :

— Ἡ σύζυγός σας φέρθηκε ἀπέναντί μου σὰν ἕνα ἄμυαλο κορίτσι !

Ὁ σύζυγος τῆς Ρολάνδης ἔβγαλε τότε ἕνα «Ὄχ !» γεμάτο ὀδύνη καὶ λιποθύμησε.

.. ..

Ὁ κ. ντὲ Φλὲρ εἶχε μεταφερθῆ πρὸ μιᾶς ὥρας στὸ σπίτι καὶ βρισκόταν ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι του χωρὶς νὰ κάνη τὴν παραμικρὴ κίνησι. Ἡ λαχανιασμένη του ἀναπνοὴ περνοῦσε σφυριχτὴ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σφιγμένα του δόντια καὶ λίγο αἷμα ἔβγαινε ἀπ' τὸ στόμα του καὶ κυλοῦσε στὸ σαγῶνι του.

Ἡ γυναῖκα του ἀπελπισμένη, καθόταν στὸ πλευρό του, καλῶντας τον μὲ τὰ πιὸ γλυκὰ ὀνόματα κ' ἐξορκίζοντάς τον νὰ τῆς ἀπαντήση.

Εἶχε κι' αὐτὴ ὑποφέρει τρομερὰ ὁλόκληρη τὴ νύχτα, προαισθανομένη τὴν τρομερὴ δυστυχία ποὺ ἔμελλε νὰ τὴ χτυπήση.

Ἄξαφνα, σε μιὰ ὑπερτάτη προσπάθεια, ὁ ἑτοιμοθάνατος ἀνασηκώθηκε καὶ, καρφώνοντας τὰ μάτια του στὴ Ρολάνδη, ἐψιθύριε :

— Ὁ κ. ντὲ Βιμπράκ ἦταν ἐραστής σας !... Καταραμένη !... Καταραμένη !...

Μὰ ἕνα κῦμα αἵματος ξεχύθηκε ἀπὸ τὸ στῆθος του, ἕνας ἀφρὸς κόκκινος πετάχτηκε ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ σωριάστηκε νεκρὸς στὸ κρεββάτι του.

Μπρὸς σ' αὐτὴ τὴν ἄδικη κατάρα, ἡ Ρολάνδη, τρομαγμένη, ὀπισθοχώρησε ταλαντευομένη ὡς τὸν τοῖχο, ὅπου καὶ χτύπησε δυνατά. Ἐξαντλημένη καθὼς ἦταν, ἔπεσε κάτω, ἐνῶ ἕνας λυγμὸς τῆς ἔπνιγε τὸ λαιμό !...

III

Τὸ δωμάτιο, ὅπου ὁ κ. ντὲ Φλὲρ βρισκόταν τώρα νεκρός, φαινόταν ἔρημο. Μιὰ σιωπὴ τάφου ἁπλωνόταν σ' αὐτὸ πένθιμη καὶ ἀπειλητική.

Ὡστόσο, μπρὸς σ' ἕνα προσευχητήριο, τσακισμένη στὰ δυὸ μᾶλλον παρὰ γονατισμένη, μὲ τὰ χαρακτηριστικά της ἀλλοιωμένα ἀπὸ τὴν ὀδύνη, μὲ τὰ χέρια ὑψωμένα, ἡ Ρολάνδη προσευχόταν στὸ Θεό, στὸν ὁποῖον ἐπίστευε βαθειὰ κι' ὁ ὁποῖος τόσο τὴν εἶχε κάνει νὰ ὑποφέρη.

Κανεὶς δὲν εἶχε πάει νὰ τὴν ὑποστηρίξη στὴ σκληρή της αὐτὴ δοκιμασία, κανεὶς δὲν εἶχε πάει νὰ τῆς πῆ μερικὰ λόγια παρηγορίας... Κανεὶς δὲν εἶχε πάει νὰ ρωτήση τί κάνει αὐτή, ἡ σύζυγος τοῦ θύματος... Ὅλοι ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπάντησι ποὺ εἶχε δώσει ὁ ντὲ Βιμπράκ στὸν ἑτοιμοθάνατο, τὴ θεωροῦσαν ἔνοχο καὶ τὴν κατηγοροῦσαν γιὰ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της.

Ἄξαφνα μιὰ σκληρὴ σκέψις πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό της.

— Ἀ ! ψιθύρισε, αὐτός, αὐτὸς ὁ ἄθλιος, ἀφοῦ σκότωσε τὸ σύζυγό μου, ἀφοῦ μὲ συκοφάντησε γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὸν προσβεβλημένο ἐγωϊσμό του, θὰ ζῆση τώρα εὐτυχισμένος... Ἀ ! ὄχι !... Δὲν τὸ θέλω αὐτό !... Ἀφοῦ ὁ Θεὸς μὲ χτυπάει, ἀφοῦ ὁ κόσμος μ' ἐγκαταλείπει, θὰ ἐκδικηθῶ κ' ἐγὼ μόνη μου !...

Τότε, μὲ κινήσεις νευρικές, σχεδὸν ἀσυνείδητες, ἔρριψε ἕνα ἐπανωφόρι στοὺς ὤμους της, κατέβηκε τὴ σκάλα γρήγορα καὶ ἄρχισε νὰ τρέχη στὸ δρόμο, σκοντάφτοντας στοὺς διαβάτες, οἱ ὁποῖοι ξαφνιασμένοι τὴν ἐκύτταζαν.

Ὅταν ἔφτασε στὸν ἀριθμὸ 27 τῆς ὁδοῦ Ταιμπόν, μπῆκε μέσα ἀποφασιστικά, ἀνέβηκε τὴ σκάλα καὶ χτύπησε σ' ἕνα κουδοῦνι.

Ἕνας ὑπηρέτης τῆς ἄνοιξε ἀμέσως.

— Ὁ κ. ντὲ Βιμπράκ κάθεται πάντοτε ἐδῶ ; ρώτησε.

Ὁ ὑπηρέτης τῆς ἀπάντησε καταφατικὰ καὶ τὴν ἔμπασε μέσα σ' ἕνα κομψὸ καπνιστήριο. Ἔμεινε πέντε λεπτά, ἀνασαίνοντας ὕστερα ἀπὸ τὸ γρήγορο δρόμο της, ἀναμαλλιασμένη καὶ σφίγγοντας στὰ χέρια της ἕνα γιαπωνέζικο μαχαίρι, μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε φροντίσει νὰ ἐφοδιαστῆ ἀπὸ τὸ σπίτι της.

Ἀνασηκώνοντας ἕνα παραπέτασμα, ὁ Βιμπράκ μπῆκε μέσα, φορῶντας ἕνα κομψὸ κοστοῦμι τοῦ σπιτιοῦ καὶ χαμογελῶντας μὲ τὴν ἰδέα ὅτι μιὰ γυναῖκα εἶχε πάει νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ.

Μ' ἕνα πήδημα ἡ χήρα βρέθηκε κοντά του.

— Σεῖς ! ἔκανε ἐκεῖνος τρομαγμένος.

— Ναί, ἐγώ !... Ἀ ! δὲν μὲ περιμένατε βέβαια !...

— Μά... ἐτραύλισε ἐκεῖνος.

— Κύριε ντὲ Βιμπράκ, φώναξε ἡ Ρολάνδη, διαπράξατε τὸ πιὸ ῥδελυρὸ ἔγκλημα ! Εἶστε ἕνας ἄτιμος, ἕνας δολοφόνος.

Καί, ἔξω φρενῶν, ἀσυγκράτητη, ὥρμησε ἀπάνω του καὶ μ' ἕνα δυνατὸ χτύπημα τοῦ ἔχωσε ὡς τὴ λαβή του τὸ γιαπωνέζικο μαχαίρι μέσ' στὴν καρδιά.

Ὁ Βιμπράκ ἔπεσε ἀμέσως κάτω, βγάζοντας μιὰ πνιγμένη κραυγή, μιὰ κραυγὴ λύσσας, πόνου, θανάτου !...

Ἡ Ρολάνδη τὸν κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ μὲ φρίκη, μὲ ἀηδία καί, ἔπειτα, ὑψώνοντας τὰ χέρια της πρὸς τὸν οὐρανό, ἄρχισε νὰ γελάη μ' ἕνα γέλιο τρομαχτικό, ἀταίσιο...

Ὅταν οἱ ὑπηρέτες, ἀκούγοντας τὸ θόρυβο, ἔτρεξαν μέσα στὸ καπνιστήριο, τὴν εἶδαν νὰ σωριάζεται βαρειὰ ἀπάνω στὸ πτῶμα.

DANIEL RICHE

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ἡ γνώμη διαφόρων συγγραφέων γιὰ τὰ μυστικά. Τί ἔλεγε ὁ Μ. Ἀλεξανδρος. Κεφιμο τῆς γλώσσας !... Ἡ ἀνδρογυναῖκες καὶ οἱ... γυναικάνδρες τοῦ Λαφονταίν. Ὁ ἔξυπνος υἱὸς τοῦ Πατρικίου και το μυστικὸ τῆς Συγκλητου. Ἡ Ρωμαῖες δέσποινες ἀνάστατες. Γυναικοσυλλαλητηριο ! ..

Εἶνε τέχα ἀτιμία τὸ νὰ μὴν κρατήση κανεὶς ἕνα μυστικὸ ποὺ τοῦ ἐμπιστεύονται ; Ἰδοὺ τὸ ἐρώτημα !

Ὁ περίφημος Λαρουσσοκὼ λέει κάπου ὅτι δὲν εἶνε κανεὶς ὑποχρεωμένος νὰ φυλάη τὰ μυστικὰ τῶν ἄλλων !...

«Πῶς ἔχετε τὴν ἀξίωσι, γράφει, νὰ φυλάξουν οἱ ἄλλοι ἕνα μυστικὸ σας, ἀφοῦ σεῖς οἱ ἴδιοι δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ φυλάξετε κλεισμένο στὰ κατάβαθα τοῦ μυαλοῦ σας ;...

«Ἐκεῖνος ποὺ δὲν κρατάει ἕνα μυστικὸ ποὺ τοῦ ἐμπιστεύονται, ἔλεγε ὁ Μ. Ἀλεξανδρος, εἶνε ἕνας ἄνθρωπος χωρὶς τιμή. Ἂν προδίδη τὸ μυστικὸ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κερδίση χρήματα, εἶνε κακοήθης καὶ ἡ μόνη τιμωρία ποὺ πρέπει νὰ τοῦ ἐπιβληθῆ εἶνε νὰ τοῦ κόψουν τὴ γλῶσσα».

Πολλοὶ κατηγοροῦν τις γυναῖκες ὅτι δὲν μποροῦν νὰ κρατήσουν καθόλου τὰ μυστικὰ τῶν ἄλλων, οὔτε τὰ ἰδικά τους μυστικά. Καὶ ὅμως ὁ Λαφονταίν λέει σχετικῶς :

«Ξέρω ἕνα σωρὸ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι στὸ ζήτημα τῆς τηρήσεως τῶν μυστικῶν εἶνε γυναῖκες, καὶ πολλὲς γυναῖκες ποὺ εἶνε ἄνδρες !...»

Κάποτε ὁ Ρωμαῖος πατρίκιος Παπίριος πῆρε μαζύ του στὴν Συγκλητο καὶ τὸ γιο του, ποὺ ἦταν δώδεκα ἐτῶν.

Στὴν συνεδρίασι ὅμως ἐκεῖνη ἐτυχε ἡ Σύγκλητος νὰ συζητήση σπουδαῖα μυστικὰ τοῦ Κράτους, χωρὶς οἱ συγκλητικοὶ νὰ προσέξουν τὴν παρουσία τοῦ μικροῦ. Ὅταν τὸ ἀντελήφθησαν ὅμως, ἦταν ἀργά. Ὥστόσο ὁ μικρὸς τοὺς ὑπεσχέθη νὰ μὴ φανερώση τὰ μυστικὰ ποὺ εἶχε ἀκούσει.

Ὅταν ἐγύρισε ὅμως στὸ σπίτι του, ἡ μητέρα του τὸν ἐρώτησε περίεργη :

— Λοιπόν, τι συνεζήτησε σήμερα ἡ Σύγκλητος ;

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ, τῆς ἀπάντησε ὁ γυιός της.

— Μπᾶ ! ἐφώναξε ἡ μητέρα του. Ἔχουμε καὶ μυστικά;

Ἀγριεψε λοιπὸν κι' ἀρχισε νὰ τὸν φοβεριζη, να τον πιέζη με κάθε τρόπο, ὡς που στὸ τέλος ο μικρος τῆς εἶπε :

— Λοιπόν, μητερα, ἡ Συγκλητος συνεζήτησε για ενα νεο νόμο, που προκειται να ψηφιση και που πρεπει νὰ μείνη μυστικος ἕως ὅτου νὰ ψηφισθῆ.

— Τί νομος εἶνε αὐτος, παιδί μου ;

— Νὰ παίρνη ὁ κάθε ἀνδρας δυο γυναῖκες ἢ ἡ κάθε γυναῖκα δυὸ ἄνδρες. Σε παρακαλῶ, ὅμως, μητέρα, νὰ μὴν τὸ πῆς σὲ κανένα αὐτό, γιατί ὁρκίστηκα νὰ φυλάξω τὸ μυστικὸ της Συγκλήτου.

— Καλά, καλά, εἶπε ἡ μητέρα του.

Μόλις ὅμως ἔφυγε ὁ γιὸς της, ἔτρεξε στὸ σπίτι μιᾶς ἄλλης πατρικίας, φίλης της, ὅπου βρισκόντουσαν κι' ἄλλες φιλενάδες της, και τους ἀνήγγειλε τὸ μεγάλο μυστικό.

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ὧρες ὅλες ἡ Ρωμαῖες εἶχαν μάθει τὴν εἴδησι. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλη μία ὥρα, μιὰ μεγάλη διαδήλωσις ἀπὸ Ρωμαῖες δέσποινες, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν γυναῖκα τοῦ Παπιρίου, ἔφτασε ἔξω ἀπὸ τὴν Σύγκλητο οὐρλιάζοντας κι' διαμαρτυρομένη.

Οἱ συγκλητικοὶ βγῆκαν ἔξω ρωτῶντας τί συμβαίνει.

— Δὲν θέλουμε νὰ ψηφίσετε αὐτὸν τὸν τυραννικὸ νόμο ! ἐφώναζαν ὅλες μαζύ ἡ γυναῖκες. Εἶνε ἀπάνθρωπο νὰ παίρνη κάθε ἄνδρας δυὸ γυναῖκες ... Νὰ ψηφίσετε τὸν ἄλλο νόμο... Νὰ παίρνη κάθε γυναῖκα δυὸ ἄνδρες !...

— Δὲν ξέρουμε τί λέτε, τοὺς ἀπάντησαν οἱ πατρίκιοι. Τί παλάβρες εἶνε αὐτές ; Τρελλαθήκατε ;...

— Τὰ ξέρουμε... Τὰ ξέρουμε... οὐρλιαξαν πάλιν τὰ θηλυκά. Μᾶς τὸ μαρτύρησε ὁ γυιὸς τοῦ Παπιρίου.

Ἔστειλαν τότε κ' ἐφώναξαν τὸν γυιὸ τοῦ Παπιρίου, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐξήγησε ὅτι, ἐπειδὴ ἡ μητέρα του τὸν ἐπίεζε νὰ τῆς μαρτυρήση τὸ μυστικὸ γιὰ νὰ τὴν ξεφορτωθῆ, ἐπενόησε αὐτὸ τὸ ψέμμα.

Τότε ἡ Σύγκλητος ἐψήφισε ἕναν νόμο, διὰ τοῦ ὁποίου ἀπηγορεύετο στὰ παιδιὰ νὰ παρευρίσκωνται στὶς συνεδριάσεις της. Γινόταν μόνον ἐξαίρεσις γιὰ τὸν ἐχέμυθο γυιὸ τοῦ Παπιρίου.